

Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România

(Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995)

OBS: Modificată și completată prin:

Legea nr. 304/2007 (Monitorul Oficial, Partea I, nr. 784 din 19 noiembrie 2007)

Legea nr. 180/2007 (Monitorul Oficial, Partea I, nr. 413 din 20 iunie 2007)

Legea nr. 172/2006 (Monitorul Oficial, Partea I, nr. 436 din 19 mai 2006)

Ordonanța de Urgență nr. 61/2005 (Monitorul Oficial, Partea I, nr. 562 din 30 iunie 2005), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.283/2005 (Monitorul Oficial, Partea I, nr. 897 din 07 octombrie 2005);

Legea nr. 172/2004 (Monitorul Oficial, Partea I, nr. 473 din 26 mai 2004)

Ordonanța nr. 27/1997 (ABROGATĂ DE LEGEA nr. 32/2000)

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. - În România, activitatea de asigurare se desfășoară sub forma asigurărilor facultative și obligatorii, precum și a operațiunilor de reasigurare, de societăți comerciale de asigurare, de asigurare-reasigurare și societăți de reasigurare, denumite în continuare asiguratori, respectiv reasiguratori.

Art. 2. - În asigurarea facultativă raporturile dintre asigurat și asigurător, precum și drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc prin contractul de asigurare.

Art. 3. - În asigurarea obligatorie raporturile dintre asigurat și asigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți sunt stabilite prin prezenta lege.

Art. 4. - Este obligatorie asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule.

Art. 5. - Asigurarea obligatorie se practică numai de asigurătorii autorizați de Oficiul de supraveghere a activității de asigurare și reasigurare.

Asigurătorii care au primit autorizarea prevăzută la alineatul precedent au obligația să realizeze asigurarea, eliberând un înscris probator al asigurării.

Art. 6. - Operațiunile de reasigurare completează activitatea de asigurare prin cedarea și primirea unor riscuri pe piața internă și internațională de asigurări.

Cedarea în reasigurare pe piața internațională se va face numai în măsura în care riscurile care fac obiectul reasigurării nu pot fi plasate pe piața internă.

În operațiunile de reasigurare, raporturile dintre reasigurat și reasigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc prin contractul de reasigurare.

Art. 7. - Persoanele fizice și juridice române încheie contractele de asigurare cu societăți stabilite în România, cu excepția cazurilor în care asigurările solicitate nu se practică pe piața internă.

Oficiul de supraveghere a activității de asigurare și reasigurare face publică lista societăților autorizate să funcționeze în România și felurile de asigurări practicate.

Art. 8. - Constatarea producerii riscurilor asigurate, evaluarea pagubelor, stabilirea și plata despăgubirilor și a sumelor asigurate se efectuează în condițiile legii, pentru asigurările obligatorii sau ale contractului de asigurare, în cazul asigurărilor facultative.

CAPITOLUL II

Contractul de asigurare

Sectiunea 1

Încheierea contractului. Drepturi si obligatii

Art. 9. - Prin contractul de asigurare, asiguratul se obliga sa plateasca o prima asiguratorului, iar acesta se obliga ca, la producerea unui anume risc, sa plateasca asiguratului sau beneficiarului despagubirea sau suma asigurata, denumita în continuare indemnizatie, în limitele si în termenele convenite.

Art. 10. - Contractul de asigurare se încheie în forma scrisa si va cuprinde:

- numele sau denumirea, domiciliul sau sediul partilor contractante;
- obiectul asigurarii: bunuri, persoane si raspundere civila;
- riscurile ce se asigura;
- momentul începerii si cel al încetarii raspunderii asiguratorului;
- primele de asigurare;
- sumele asigurate;
- alte elemente care stabilesc drepturile si obligatiile partilor.

Contractul de asigurare nu se poate dovedi prin martori, chiar daca exista un început de dovada scrisa.

Art. 11. - Dovada încheierii contractului de asigurare rezulta si din emiterea si trimiterea unui document de asigurare, cum ar fi polita sau certificatul, cererea de plata a primei ori din înscrisul prin care se manifesta vointa asiguratorului de a încheia contractul.

Art. 12. - Documentul de asigurare poate fi, dupa caz, nominal, la ordin sau la purtator.

Art. 13. - Persoana care urmeaza sa încheie asigurarea este obligata sa raspunda în scris la întrebările formulate de asigurator, cu privire la împrejurările esentiale referitoare la risc, pe care le cunoaste.

Daca împrejurările esentiale privind riscul se modifica în cursul executarii contractului, asiguratul este obligat sa comunice în scris asiguratorului schimbarea.

Art. 14. - Daca, înainte de a începe obligatia asiguratorului, riscul asigurat s-a produs sau producerea lui a devenit imposibila, precum si în cazul în care, dupa începerea obligatiei asiguratorului, producerea riscului asigurat a devenit imposibila, contractul se reziliaza de drept.

Art. 15. - Plata primelor se face la sediul asiguratorului sau al împuternicitorilor sai, în lipsa unei alte clauze înscrise în contractul de asigurare, stabilita între parti.

Art. 16. - Dovada platii primelor de asigurare revine asiguratului, înscrisul constatator fiind polita de asigurare, chitanta, dispozitia de plata sau alt document probator al platii.

Art. 17. - Daca nu s-a convenit altfel, contractul de asigurare se reziliaza în cazul în care sumele datorate de asigurat, cu titlu de prima, nu sunt platite în termenul prevazut în contractul de asigurare.

Art. 18. - Asiguratorul are dreptul de a compensa primele ce i se datoreaza pâna la sfârșitul anului de asigurare, în temeiul oricarui contract, cu orice indemnizatie cuvenita asiguratului sau beneficiarului.

Art. 19. - Asiguratul este obligat sa comunice asiguratorului producerea riscului asigurat, în termenul prevazut în contractul de asigurare.

În caz de neîndeplinire a obligatiei prevazute la alineatul precedent asiguratorul are dreptul sa refuze plata indemnizatiei, daca din acest motiv nu a putut determina cauza producerii evenimentului asigurat si întinderea pagubei.

Art. 20. - În cazurile stabilite prin contractul de asigurare, în asigurarile de bunuri și de răspundere civilă, asiguratorul nu datorează indemnizație, dacă riscul asigurat a fost produs cu intenție de către asigurat sau către beneficiar ori de către un membru din conducerea persoanei juridice asigurate, care lucrează în această calitate.

Dispozițiile alineatului precedent se aplică, dacă părțile convin, și în cazul în care riscul asigurat a fost produs de către:

a) persoanele fizice majore care, în mod statornic, locuiesc și gospodăresc împreună cu asiguratul sau beneficiarul;

b) preșșii asiguratului sau ai beneficiarului.

Art. 21. - În cazul în care contractul de asigurare este modificat, prin acordul părților, denunțat ori este reziliat, plata ori, după caz, restituirea primelor se va face conform contractului de asigurare sau hotărârii judecătorești.

Art. 22. - În limitele indemnizației plătite în asigurarile de bunuri și de răspundere civilă, asiguratorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării contra celor răspunzători de producerea pagubei.

Asiguratul răspunde de prejudiciile aduse asiguratorului prin acte care ar împiedica realizarea dreptului prevăzut la alineatul precedent.

Asiguratorul poate renunța, în totalitate sau în parte, la exercitarea dreptului prevăzut la alin. 1, conform contractului de asigurare, cu excepția cazului când paguba a fost produsă cu intenție.

Art. 23. - Asiguratorul poate opune titularului sau detinatorului documentului de asigurare ori tertului sau beneficiarului, care invocă drepturi derivând din acesta, toate excepțiile care sunt opozabile contractului inițial.

Sectiunea a 2-a

Asigurarea de bunuri

Art. 24. - În asigurarea de bunuri, asiguratorul se obligă ca la producerea riscului asigurat să plătească asiguratului, beneficiarului desemnat sau celor în drept o despăgubire.

Art. 25. - Asiguratul trebuie să aibă un interes cu privire la bunul asigurat.

Art. 26. - Asiguratul este obligat să întrețină bunul asigurat în bune condiții și în conformitate cu dispozițiile legale, în scopul prevenirii producerii riscului asigurat.

Asiguratorul are dreptul să verifice modul în care bunul asigurat este întreținut.

În cazurile prevăzute în condițiile de asigurare, la producerea riscului, asiguratul este obligat să ia, pe seama asiguratorului și în cadrul sumei la care s-a făcut asigurarea, potrivit cu împrejurările, măsuri pentru limitarea pagubelor.

Art. 27. - Despăgubirile ce se plătesc de asigurator se stabilesc în funcție de starea bunului din momentul producerii riscului asigurat.

Despăgubirile nu pot depăși valoarea bunului din momentul producerii riscului asigurat, cuantumul pagubei și nici suma la care s-a făcut asigurarea, dacă nu s-a prevăzut altfel în contractul de asigurare.

În contractul de asigurare poate fi stipulată o clauză conform căreia asiguratul rămâne propriul sau asigurator pentru o fransiză sau o sumă determinată care nu se despăgubește de către asigurator.

Art. 28. - În cazul în care contractul de asigurare s-a încheiat pentru o sumă asigurată, inferioară valorii bunului, despăgubirea convenită se reduce corespunzător raportului dintre suma prevăzută în contract și valoarea bunului, dacă nu s-a convenit altfel prin contract.

Art. 29. - În cazul existenței mai multor asigurări încheiate pentru același bun, fiecare asigurator este obligat la plata, proporțional cu suma asigurată și până la concurența acesteia, fără ca asiguratul să poată încasa o despăgubire mai mare decât prejudiciul efectiv, consecința directă a riscului.

Asiguratul are obligația să declare existența altor asigurări pentru același bun la asiguratorii diferiți, atât la încheierea contractului de asigurare, cât și pe parcursul executării acestuia.

Art. 30. - În lipsa de prevedere contrară în contractul de asigurare, în cazul în care bunul asigurat este înstrăinat, contractul de asigurare se reziliază.

Secțiunea a 3-a

Asigurarea de persoane

Art. 31. - În asigurarea de persoane, asiguratorul se obligă ca, la producerea riscului asigurat, să plătească o sumă asigurată.

Asigurarea în vederea unui risc privind o altă persoană decât aceea care a încheiat contractul de asigurare se poate încheia potrivit contractului de asigurare.

Art. 32. - Suma asigurată se plătește asiguratului sau beneficiarului desemnat de acesta. În cazul decesului asiguratului, dacă nu s-a desemnat un beneficiar, suma asigurată se plătește moștenitorilor asiguratului, în calitate de beneficiar.

Art. 33. - Desemnarea beneficiarului se poate face fie la încheierea contractului, fie în cursul executării acestuia, prin declarația scrisă comunicată asiguratorului ori prin testament.

Înlocuirea sau revocarea beneficiarului se poate face oricând în cursul executării contractului, în modul prevăzut la alineatul precedent.

Art. 34. - Dacă asiguratul nu a dispus altfel, atunci când sunt mai mulți beneficiari desemnați, aceștia au drepturi egale asupra sumei asigurate.

Art. 35. - Asiguratorul nu datorează suma asigurată, dacă riscul asigurat a fost produs prin sinuciderea asiguratului în termen de 2 ani de la încheierea contractului de asigurare ori prin comiterea cu intenție de către asigurat ori beneficiar a unor fapte grave prevăzute în contractul de asigurare.

Dacă un beneficiar a produs intenționat decesul asiguratului, suma asigurată se plătește celorlalți beneficiari desemnați sau moștenitorilor.

Art. 36. - În asigurările la care se constituie rezerve de prime, asiguratul poate să înceteze plata primelor cu dreptul de a menține contractul la o sumă asigurată redusă sau de a-l rezilia, solicitând restituirea rezervei constituite, conform contractului de asigurare.

Art. 37. - Asiguratul poate să ceară repunerea în vigoare a asigurării la care se constituie rezerva de prime, în cazurile prevăzute în contractul de asigurare.

Art. 38. - Suma asigurată de datorează, independent de sumele convenite asiguratului sau beneficiarului, din asigurările sociale, de repararea prejudiciului de către cei răspunzători de producerea, precum și de sumele primite de la asigurator în temeiul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru pagubele produse prin accidente de autovehicule.

Creditorii asiguratului nu au dreptul să urmărească suma asigurată convenită beneficiarului.

Art. 39. - Prin contractul de asigurare se poate prevedea ca sumele asigurate să fie plătite asiguraților pe baza de amortizare sau în alte modalități.

Art. 40. - Drepturile asiguraților asupra sumelor rezultând din rezerva de prime ce se constituie la asigurările de persoane pentru obligații de plată scadente în viitor nu sunt supuse prescripției.

Sectiunea a 4-a

Asigurarea de raspundere civila

Art. 41. - În asigurarea de raspundere civila, asiguratorul se obliga sa plateasca o despagubire pentru prejudiciul de care asiguratul raspunde în baza legii fata de tertele persoane pagubite si pentru cheltuielile facute de asigurat în procesul civil.

Prin contractul de asigurare se poate cuprinde în asigurare si raspunderea civila a altor persoane decât a celei care a încheiat contractul.

Art. 42. - Drepturile persoanelor pagubite se vor exercita împotriva celor raspunzatori de producerea pagubei.

Asiguratorul poate fi chemat în judecata de persoanele pagubite în limitele obligatiilor ce-i revin acestuia din contractul de asigurare.

Art. 43. - Despagubirea se stabileste pe baza conventiei dintre asigurat, persoana pagubita si asigurator, potrivit contractului de asigurare ori prin hotarâre judecatoreasca.

Pentru stabilirea despagubirii, în cazul evenimentelor petrecute pe teritoriul României, partile sunt obligate, daca nu ajung la înțelegere, sa supuna litigiul solutionarii unui organ de jurisdictie român.

Art. 44. - Asiguratorul plateste despagubirea nemijlocit celui pagubit în masura în care acesta nu a fost despagubit de asigurat, despagubire ce nu poate fi urmarita de creditorii asiguratului.

Despagubirea se plateste asiguratului în cazul în care acesta dovedeste ca a despagubit pe cel pagubit.

Sectiunea a 5-a

Alte asigurari

Art. 45. - Dispozitiile prezentului capitol se aplica si în cazul încheierii altor asigurari, în masura în care, prin lege sau prin acorduri internationale la care România este parte, nu se prevede altfel.

Sectiunea a 6-a

Reasigurarea

Art. 46. - Prin reasigurare:

a) asiguratorul, în calitate de reasigurator, primeste prime de reasigurare, în schimbul carora contribuie, potrivit obligatiilor preluate, la suportarea indemnizatiilor pe care reasiguratul le plateste la producerea riscului care a facut obiectul reasigurarii;

b) asiguratorul, în calitate de reasigurat, cedeaza prime de reasigurare, în schimbul carora reasiguratorul contribuie, potrivit obligatiilor preluate, la suportarea indemnizatiilor pe care reasiguratul le plateste la producerea riscului care a facut obiectul reasigurarii.

Art. 47. - Reasigurarea nu stinge obligatiile asiguratorului si nu stabileste nici un raport juridic între asigurat si reasigurator.

CAPITOLUL III

Asigurarea obligatorie de raspundere civila pentru pagube produse prin accidente de autovehicule

Art. 48. - Persoanele fizice si cele juridice, care detin autovehicule supuse înmatricularii în România, sunt obligate sa le asigure pentru cazurile de raspundere civila ca urmare a pagubelor produse prin accidente de autovehicule pe teritoriul României.

Persoanele care intra pe teritoriul României cu autovehicule înmatriculate în strainatate se considera asigurate, în conditiile prezentei legi, daca îndeplinesc una dintre urmatoarele conditii:

a) posedă documentele internaționale de asigurare valabile pe teritoriul României;

b) numărul de înmatriculare atestă existența asigurării potrivit convenției bilaterale încheiate între Biroul asiguratorilor de autovehicule din România și Biroul asiguratorilor de autovehicule din țara de origine.

Fac excepție de la dispozițiile prezentului articol persoanele fizice și juridice, pe timpul utilizării autovehiculelor pentru cursele de întreceri, raliuri sau antrenamente, care se pot asigura facultativ pentru astfel de riscuri.

Art. 49. - Asiguratorul acordă despăgubiri pentru prejudiciile de care asigurații răspund, în baza legii, față de terțe persoane pagubite prin accidente de autovehicule, precum și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil.

Despăgubirile se acordă indiferent de locul în care au fost produse accidentele de autovehicule, atât în timpul mersului, cât și în timpul staționării.

Despăgubirile se plătesc și pentru pagubele produse de existența sau funcționarea instalațiilor montate pe autovehicule, precum și pentru pagubele produse de remorci ori atase.

Art. 50. - Despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezaunare și cheltuieli de judecată persoanelor pagubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea sau distrugerea de bunuri.

În caz de vătămare corporală sau deces, despăgubirile se acordă pentru persoanele aflate în afara autovehiculului care a produs accidentul, iar pentru persoanele aflate în acel autovehicul, numai dacă acestea nu erau transportate în baza unui raport contractual existent cu detinatorul autovehiculului respectiv.

Pentru avarierea sau distrugerea bunurilor, despăgubirile se acordă pentru bunurile aflate în afara autovehiculului care a produs accidentul, iar pentru bunurile aflate în acel autovehicul, numai dacă acestea nu erau transportate în baza unui raport contractual existent cu detinatorul autovehiculului respectiv, precum și dacă nu aparțineau detinatorului ori conducătorului autovehiculului, răspunzător de producerea accidentului.

Art. 51. - Despăgubirile, astfel cum sunt prevăzute la art. 49 și 50, se acordă și în cazul în care cel care conducea autovehiculul, răspunzător de producerea accidentului, este o altă persoană decât asiguratul.

Despăgubirile se plătesc și atunci când persoanele pagubite nu au domiciliul, reședința sau sediul în România.

În caz de vătămare corporală sau deces al unei persoane ori de avariere sau distrugere de bunuri, se acordă despăgubiri dacă autovehiculul care a produs accidentul este identificat și asigurat, chiar dacă autorul accidentului a rămas neidentificat.

Art. 52. - În cazul în care, pentru același detinator de autovehicul, la data producerii accidentului există mai multe asigurări valabile, despăgubirea se suportă în părți egale de către toți asiguratorii.

Asiguratul are obligația de a informa asiguratorul despre încheierea unor astfel de asigurări cu alți asiguratorii.

Art. 53. - Nivelul primelor de asigurare, limita maximă a despăgubirilor de asigurare, termenele de plată, sancțiunile și alte elemente cu privire la aplicarea asigurării se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanelor.

Art. 54. - Despăgubirile se stabilesc pe baza convenției dintre asigurat, persoana pagubită și asigurator ori, în cazul în care nu s-a realizat înțelegerea, prin hotărâre judecătorească pronunțată în România.

În cazurile în care despăgubirile nu urmează să fie recuperate potrivit prevederilor art. 58, convenția prevăzută la alin. 1 poate fi încheiată și de către conducătorul autovehiculului răspunzător de producerea accidentului, altul decât asiguratul.

Convenția încheiată numai între asigurat și persoana pagubită, urmată de o hotărâre judecătorească de expedient, care consfințește tranzacția acestora, nu-l obligă pe asigurator la plată.

În cazul stabilirii despagubirii prin hotărâre judecatorească, asigurații sunt obligați să se apere în proces. Citarea în proces a asiguratorului este obligatorie.

Art. 55. - Despachubirile se plătesc de către asigurator nemijlocit persoanelor fizice sau juridice pagubite, în măsura în care acestea nu au fost despachubite de asigurat.

Despachubirile nu pot fi urmărite de creditorii asiguratului.

Despachubirile se plătesc asiguraților, dacă aceștia dovedesc că au despachubit pe cei pagubiti și despachubirea nu urmează să fie recuperată potrivit prevederilor art. 58.

Art. 56. - Persoanele care folosesc pe teritoriul României autovehicule înmatriculate în străinătate și nu sunt asigurate în străinătate, potrivit prevederilor art. 48 alin. 2, sau ale caror asigurări expiră în timpul aflării pe teritoriul României, datorează primele de asigurare, corespunzător perioadei de la intrarea, respectiv expirarea valabilității asigurării, până la ieșirea autovehiculului din țară.

La intrarea și ieșirea din țară, organele poliției de frontieră de la punctele de control pentru trecerea frontierei de stat a României vor controla documentele de asigurare și vor solicita detinatorului autovehiculului dovada plății primei de asigurare datorate.

Persoanele neasigurate, care nu pot face, la control, dovada asigurării ori a plății acesteia, vor fi îndrumate să achite primele datorate la organele de la punctul de control, desemnate în acest scop.

Art. 57. - Drepturile persoanelor pagubite prin producerea accidentelor de autovehicule se exercită împotriva celor răspunzători de producerea pagubei. Aceste drepturi se pot exercita și direct împotriva asiguratorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, stabilită în prezentul capitol, cu citarea obligatorie a celui răspunzător de producerea pagubei.

Drepturile persoanelor pagubite prin accidente produse de autovehiculele deținute de persoane asigurate în străinătate se exercită împotriva asiguratorului prin Biroul asiguratorilor de autovehicule din România, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 48 alin. 2.

Art. 58. - Asiguratorul recuperează sumele plătite drept despachubiri de la persoana răspunzătoare de producerea pagubei, în următoarele cazuri:

a) accidentul a fost produs cu intenție;

b) accidentul a fost produs în timpul comiterii unor fapte incriminate de dispozițiile legale privind circulația pe drumurile publice ca infracțiuni săvârșite cu intenție, chiar dacă aceste fapte nu s-au produs pe astfel de drumuri sau în timpul comiterii altor infracțiuni săvârșite cu intenție;

c) accidentul a fost produs în timpul când autorul infracțiunii săvârșite cu intenție încearcă să se sustragă de la urmărire;

d) persoana răspunzătoare de producerea pagubei a condus autovehiculul fără consimțământul asiguratului.

Art. 59. - Asigurații sau reprezentanții acestora sunt obligați să înștiințeze în scris asiguratorul despre producerea evenimentului asigurat în termen de 4 zile lucrătoare de la data acestuia, cu excepția cazurilor de forță majoră în care termenul de 4 zile lucrătoare începe de la data încetării acestora.

CAPITOLUL IV

Fonduri de protecție

Art. 60. - În vederea protejării asiguraților, prin contribuția asiguratorilor, se constituie Fondul de protecție a asiguraților destinat plăților de despachubiri și sume asigurate în caz de faliment al societăților comerciale din domeniul asigurărilor.

Fondul se va constitui si se va administra de catre Oficiul de supraveghere a activitatii de asigurare si reasigurare din Ministerul Finantelor, care va stabili anual o cota procentuala ce se va aplica asupra volumului de prime brute încasate de societatile de asigurare, de asigurare-reasigurare si de reasigurare si va elabora norme privind utilizarea acestuia.

Art. 61. - În vederea protejarii victimelor accidentelor de circulatie auto, soldate cu vatamari corporale sau decese, în care autorul a ramas neidentificat si autovehiculul este neasigurat, se constituie Fondul de protectie a victimelor strazii.

Acest fond se va constitui si se va administra de catre Biroul asiguratorilor de autovehicule, care va stabili o cota procentuala ce se va aplica asupra volumului de prime brute încasate pentru asigurarea obligatorie de raspundere civila auto de catre societatile autorizate si va elabora norme privind utilizarea fondului, cu avizul Ministerului Finantelor.

CAPITOLUL V

Sanctiuni

Art. 62. - Pentru neplata la termen a sumelor destinate fondurilor constituite conform art. 60 si 61 se calculeaza majorari de întârziere, conform normelor elaborate de catre Ministerul Finantelor. Majorarile de întârziere vor fi virate în contul fondurilor respective.

În cazul repetarii faptei de la alin. 1 se poate lua si masura suspendarii activitatii, de pâna la un an.

Art. 63. - Refuzul societatii comerciale autorizate de a încheia asigurarea obligatorie, la cererea asiguratului, constituie contraventie si se sancioneaza cu amenda de la 500.000 lei la 2.000.000 lei, putându-se lua si masura suspendarii activitatii, pe o perioada de pâna la un an.

Art. 64. - Încalcarea de catre persoanele fizice si juridice a obligatiei de asigurare prevazute la art. 48 si 56 constituie contraventie si se sancioneaza cu amenda de la 50.000 lei la 200.000 lei si cu retinerea certificatului de înmatriculare a autovehiculului, pâna la prezentarea documentului privind încheierea asigurarii.

Art. 65. - Constatatarea contraventiilor si aplicarea sanctiunilor prevazute la art. 63 din prezenta lege se fac de catre personalul de specialitate din Ministerul Finantelor, împuternicit în acest scop, iar cele prevazute la art. 64, de catre ofiterii si subofiterii de politie.

Art. 66. - Pentru masura de suspendare a activitatii societatii comerciale, prevazuta la art. 63, si, respectiv, de retinere a certificatului de înmatriculare, prevazuta la art. 64, contestatia se va depune la instantele de judecata competente, potrivit legii.

Art. 67. - Nivelul amenzilor de la art. 63 si 64 se va actualiza prin hotarâri ale Guvernului, în corelatie cu indicele de inflatie.

Art. 68. - Reglementarea privind contraventiile prevazute la art. 63 si 64 se completeaza cu dispozitiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea si sanctionarea contraventiilor.

CAPITOLUL VI

Dispozitii tranzitorii si finale

Art. 69. - Organele de politie, unitatile de pompieri si celelalte autoritati publice competente sa constate si sa cerceteze accidentele de autovehicule sau alte evenimente, dupa caz, vor comunica, la cererea asiguratorilor, actele si datele cu privire la cauzele si împrejurarile producerii riscurilor asigurate si la pagubele provocate în vederea stabilirii si platii de catre asiguratorii a despagubirilor si a sumelor asigurate.

Art. 70. - Prezenta lege intra în vigoare începând cu data de 1 februarie 1996.

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abroga: Titlul XIII, Cartea I "Despre contractul de asigurare", din Codul comercial, Decretul nr. 471/1971 cu privire la asigurările de stat, republicat în 1988, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.715/1971 pentru stabilirea unor măsuri în executarea Decretului nr. 471/1971, Hotărârea Guvernului nr. 387/1990 privind unele măsuri în legătura cu asigurarea autovehiculelor, precum și orice alte dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 21 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PRESEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NASTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 21 decembrie 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PRESEDINTELE SENATULUI

prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 29 decembrie 1995